

[Fuglsang.]

blev skudt ned 2 000 km inde på sovjetisk territorium, er kommet til at spille, hvortil jo kommer USAs officielle eventyrlige søforklaringer. Her har det ærede medlem hr. Per Hækkerup selvfølgelig ret i, at denne nedskydning og de deraf følgende reaktioner ikke kan ses isoleret, men er et led i en bestemt politik. Allerede den 9. april i år havde man i Sovjetunionen observeret et andet sådant fly. Derpå den 1. maj, udregnet på den internationale arbejderklassens og dermed en af sovjetfolkets store festdage, startede den nu nedskudte flyver, Powers, fra Pakistan for over Sovjetunionen samt det neutrale Finland og det neutrale Sverige at nå frem til NATO-partneren Norge. Den 9. maj erklærede USAs udenrigsminister, at spionflyvninger og dermed krænkelsen af såvel folkeret som FN's pagt ville blive fortsat, og endelig den 11. maj — to dage senere — udtalte præsident Eisenhower, at spionagen ville blive fortsat med alle midler. Dette skete trods alle protester, også fra USAs allierede, hvilket alvorligt understreger, at spionflyvningerne ikke blot er en sag mellem USA og Sovjetunionen, men affærer, som USA kynisk drager sine allierede ind i. Dertil må, for at gøre billedet fuldstændigt, føjes, at USA den 16., endnu få timer før topmødet skulle åbnes, gennemførte en generalalarm af alle sine væbnede styrker, hvor i verden de end befandt sig.

Lad os tænke dette igennem. Lad os huske, hvad det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft ganske rigtigt sagde, at en af de væsentligste årsager til den kolde krigs fortsættelse er den spænding og den gensidige mistillid, der nu engang findes i verden. Men er der nogen, der vil hævde, at denne spænding og mistillid fjernes ved den fremgangsmåde, jeg netop har nævnt, og som enhver af os er kendt med?

Alt dette stiller det konkrete spørgsmål til os, og naturligvis ikke mindst til regeringen: hvad med os og med vort lands stilling? Jeg kender naturligvis den officielle erklæring om, at sådanne uhjemlede overflyvninger ikke må starte fra dansk territorium, men vi befinder os i en situation, hvor erklæring ikke alene kan gøre det. Både Norge, Pakistan og Tyrkiet hævder jo, at amerikanerne foretog deres flyvninger

fra deres territorium uden de respektive regerings viden og vilje. Derfor nytter det ikke med erklæring fra den ene side — og for øvrigt heller ikke med forsikringer fra den anden. Det, som interesserer, det, som befolkningen har krav på at få at vide, og som jeg derfor beder den højtærede minister om at besvare, er: hvordan har man konkret tænkt sig at hindre misbrug af dansk territorium, med eller mod vor vilje, i form af sådanne folkeretsstridige overflyvninger? Og specielt: hvordan har man tænkt sig at føre kontrol med de store flyvebaser, der findes i den grønlandske del af det danske rige? Og i almindelighed: hvor har Danmark tænkt at stille sig i den konkrete situation over for en politik og over for handlinger, som i givet fald kan udløse en krig, handlinger, som kun kan betegnes som provokationer, der i virkeligheden er en farlig leg med menneskehedens skæbne?

Det må være med bange anelser, befolkningen følger pressens og radiofoniens systematiske skjulning af det, der er oplyst om den reelle baggrund for overflyvningerne. Medens f. eks. svensk presse og radio har oplyst og åbent diskuteret den kendsgerning, at såvel overflyvningerne som Herters og Eisenhowers provokerende udtalelser, efter at Khrustjev faktisk havde givet Eisenhower en reel chance for at trække sig ud af spillet, var bevidste handlinger efter beslutning truffet i det republikanske parti for at forhindre en positiv topkonference, har dansk presse og dansk radio dels søgt at bagatellisere overflyvningerne, dels søgt at undskylde dem med den amerikanske forklaring om deres angst for nye overraskelsesangreb à la Pearl Harbor.

Dette kan, selv om der er tale om en statsradiofoni, ikke være regeringens og ansvarlige politikeres mening. Skulle i så fald ikke den samme angst og samme ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger gælde Sovjetunionen? Også dér har de prøvet et overraskelsesangreb, og for Sovjetunionens folk kommer dertil, at de efter amerikanernes egne oplysninger ved, at der langs deres grænser dag og nat flyver amerikanske bombemaskiner ladet med brintbomber.

Når vi stiller spørgsmålet om regeringens almindelige udenrigspolitiske standpunkt,